

עק"פ 12209/06/20 - אהרון אפלבוים נגד חנוך דב מלביצקי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עק"פ 12209-06-20 אפלבוים נ' דב מלביצקי

בפני כבוד השופטת מרשק מרום
כבוד השופטת העמיתה בוסתן
כבוד השופטת עובדיה

אהרון אפלבוים - באמצעות עורכי-הדין בורובסקי וג'ינו

מערער

חנוך דב מלביצקי - באמצעות עורכי-הדין גלמן ופרסי
ממשרד עו"ד שמר

נגד

משיב

החלטה

1. לפנינו בקשת המשיב בעק"פ 12209-06-20 לפסיקת הוצאות משפט ושכר טרחת עורך-דין על בסיס, בין היתר, הוראות סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"], ולפי כל דין אחר, ולחילופין - לפסוק לחובת המערער את הסכום המקסימלי בהתאם לתקנות 2 ו- 9 (ב) והתוספת שבתקנות סדר-הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב - 1982 [להלן: "**תקנות הפיצויים**"]. זאת בגין הליך ערעור "סרק", כהגדרת המשיב, שנדחה בפסק-דיןנו מיום 18.12.20.
2. לטענת ב"כ המערער, יש לדחות את הבקשה ואף לחייב את המשיב בהוצאות המערער בגין שכר-טרחת עורך-דין עבור הגשת תגובה זו. זאת, לאור העובדה שהבקשה כוללת טענות עובדתיות לרוב אשר אינן נתמכות בתצהיר, וכן בטענה שהמשיב אינו בא בידיים נקיות בשעה שלא נגרם לו כל חסרון כס - שכן כל ההוצאות ושכר הטרחה שולמו על-ידי עמותה עתירת ממון.
3. נזכיר, כי ביום 7.6.2018 הגיש המערער כנגד המשיב קובלנה פלילית האוחזת שני אישומים המייחסים למשיב עבירות של פרסום לשון הרע לפי סעיפים 6 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה ועלבון במקום ציבורי לפי סעיף 194(ב) לחוק העונשין. בבית-המשפט קמא התנהלו דיונים רבים סביב גילוי חומר חקירה, ואנו קבענו, שב"כ המערער לא חלק על כך שהחובה להעביר את חומר החקירה לידי ההגנה מקורה בסעיף 74 לחוק סדר-הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 [להלן: "**החסד"פ**"], כשהוצהר מספר פעמים כי כל החומר יועבר לידי ב"כ המשיב.
4. המערער לא עמד בהוראות בית-המשפט ובהבטחותיו להעברת החומרים, ובית-המשפט קמא קבע, כי הביא לבזבוז זמן שיפוטי רב, סיכל את יכולת ההגנה לבחון באופן מהותי את הראיות במלואן ובכך נמנעה גם יכולתה של ההגנה ליתן תשובה מושכלת לקובלנה. שעה שבקובלנה פלילית לא קיימות המסננות המקצועיות המצויות בעבודת המשטרה והפרקליטות, יש לדקדק בחובותיהם של קובלים פרטיים, ולחייבם

לנהוג כפי המצופה מהמדינה. משבחר המערער להגיש קובלנה חלף הליך אזרחי בו דרישות החוק פחותות, נדרש ממנו לעמוד בכל הדרישות המוטלות על המדינה בבואה לנהל הליך פלילי. המערער לא עמד בדרישות אלו חרף חלוף זמן ממושך ומספר החלטות שניתנו. על יסוד הטענה של הגנה מן הצדק נמחקה הקובלנה.

5. ביום 12.7.20, ניתנה החלטת בית-המשפט קמא (לאחר שלא הגיעה תגובה מהמערער) לפיה חייב את המערער בתשלום הוצאות, בהתאם למגבלות שבתקנות הפיצויים, בסך ₪ 7649 כולל מע"מ.

6. על החלטת בית-המשפט קמא באשר למחיקת הקובלנה הוגש ערעור אשר נדון לפנינו ביום 2.11.20, ובישיבה זו שמענו את טיעוני ב"כ הצדדים.

7. בפסק-דין מיום 18.12.20, דחינו את הערעור. טענתו המרכזית של המערער היתה, כי סעיף 74 לחסד"פ אינו חל בהליך של קובלנה פלילית, אלא חל סעיף 79 לחסד"פ שהוא סעיף ייחודי להליך הקובלנה. קבענו, שבניגוד לנטען בהודעת הערעור, ב"כ המערער הסכים בכל הדיונים בהם נידונה שאלת המצאת המסמכים בבית-המשפט קמא - הן במשתמע, הן באופן מפורש - כי סעיף 74 לחסד"פ חל בענייננו. על כן, שאלה זו כלל לא היתה שנויה במחלוקת בבית-המשפט קמא ועלתה לראשונה בהודעת הערעור. כל הטענות שהשמיע המערער כלפי התנהלות בית-המשפט קמא נדחו, ולבסוף קבענו, כי אי מסירת חומר חקירה לידי נאשם פוגעת בזכותו של נאשם להליך הוגן היא כבר מן המפורסמות שאין צריכות ראייה ומצדיקות את מחיקת הקובלנה מטעם הגנה מן הצדק, כפי שקבע בית-המשפט קמא.

8. בהחלטה מיום 12.7.20, ניתח בית-המשפט קמא את המסגרת הנורמטיבית לפיה ניתן לחייב את המערער בתשלום הוצאות הגנתו של המשיב בגין ניהול הקובלנה. הבסיס לסמכות מצוי בסעיף 80(א) לחוק העונשין ומכוח העקרון לפיו יש להשקיף על הקובלנה כהליך פרטי בין שני פרטים, בדומה להליך האזרחי, כאשר המשיב זכאי להטבת נזקיו הממוניים שנגרמו עקב הצורך בהתגוננות מפני ההליך שהתנהל כנגדו. זאת, במסגרת המגבלות הקבועות בסעיף 80(ב) לחוק העונשין ותקנות הפיצויים שהותקנו מכוחו.

9. כפועל יוצא, אין המערער יכול להיבנות מהחסר בתצהיר או במסמכים המבססים תשלום כל שהוא. בהתאם לאותו רציונל המפורט בהחלטת בית-המשפט קמא מיום 12.7.20, וכאשר המשיב נאלץ להתדיין בהליך נוסף, שבמרכזו טענה שלא היתה שנויה במחלוקת בבית-המשפט קמא, יש לקבל את בקשת המשיב לחייב את המערער בהוצאות הערעור. על רקע היקף הטיעון בכתב והעובדה שהגשת הערעור הצריך פעולות הכנה מיוחדות נוכח נסיבותיו של המשיב, אנו מחליטות להעמיד את שיעור ההוצאות שיושתו על המערער בגין הליך הערעור לפי החלופה הגבוהה הקבועה בסעיף 3 לתוספת לתקנות - ובסך הכל 2,752 ₪ בתוספת מע"מ כחוק.

לא ביקשנו מהצדדים לטעון לעניין פסיקת הוצאות לטובת אוצר המדינה, ומטעם זה איננו מורות לעשות כן. עם זאת, אנו סבורות כי זה הוא מקרה בו ניתן היה גם לשקול לחייב את המערער בהוצאות כאמור.

10. המזכירות תמציא העתק מהחלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ד שבט תשפ"א, 27 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.